

Počertěná

POZOR, CO SI PŘEJEŠ

COO
BOO

Shani Petroffová

COO
BOO

Shani Petroffová

Počertěná

POZOR, CO SI PŘEJEŠ

COO
BOO

*Věnováno Jordanu E. Petroffovi,
opravdu pozoruhodnému muži.
Spousta lidí tvrdí, že mají
nejlepšího brácha na světě,
ale v mém případě to je pravda.
Miluji tě.*

Přeložil Lumír Mikulka

Text copyright © 2010 by Shani Petroff

Cover image © 2010 Grosset & Dunlap

Translation © Lumír Mikulka, 2013

ISBN 978-80-7447-241-1

PODĚKOVÁNÍ

S realizací této série mi pomohla spousta lidí. Všem jim dlužím obrovské poděkování.

Judy Goldschmidtová, neuvěřitelná editorka, díky níž jsme Angela i já našly správnou cestu. Děkuji za podporu, čas a špičkovou redakční práci.

Francesco Sedita, Bonnie Baderová, Lana Jacobsová a vůbec všichni úžasní lidé z nakladatelství Penguin, kteří se této knize věnovali. Nedokáži vám dostatečně poděkovat.

J. David McKenney – za další skvělou ilustraci na obálku.

Jodi Reamerová, má úžasná agentka, která stála vždy na mé straně. Stejně tak i Alec Shane a celý tým z Writers House.

Děkuji rovněž svým přátelům, kolegům, knihovníkům i knihkupcům, kteří mne podporovali.

Moje úžasná rodina – všichni bratrance a sestřenice, tety i strýcové. Děkuji vám za povzbuzení. Díky si zaslouží moje švagrová Andrea, neboť vždycky věděla, co mi má v dané chvíli říct. Děkuji mamě, která je trvale mým nejurputnějším obhájcem a také největším fanouškem. A otci, jenž vždy podporoval mé sny.

Všechny vás mám ve svém srdci.

kapitola

1

Cole. Daniels. Mě. Políbil!

A kdo k tomu potřeboval pomoc nějakého ďábla? Tohle moje přání se mi splnilo jen tak samo od sebe. Jo, přesně tak. Já, Angela Garrettová, hříčka přírody non plus ultra, jsem ulovila nejsenzačnějšího kluka z celé školy. A to rovnou pod sice podlým, ale jinak rozkošně maličkým nosánkem Jaydin Sallowayové.

A on mi dal pusu.

Na ničem jiném už nezáleželo. Ani na tom, že jsem dcerou ďábla, nebo na tom, že jsem po tomhle svém tátovi podědila naprosto potrhle schopnosti, které se probouzejí k životu zásadně v nejhorší možné chvíli, anebo třeba na tom, že jsem na sobě měla nejhnusnější šaty v historii šatů na školním plese.

Ne, na ničem z toho nezáleželo.

Protože Cole si vybral mě. Což byla chvíle, kdy jsem si připadala jako Popelka. Jasně, až na ty moje šaty. Ty byly vážně strašné. Za což jsem mohla poděkovat svým schopnostem. No a co? Nezdálo se, že by se Cole staral o to, že vypadám jako královna plesu školy pro klauny. Což byl nepochybně definitivní signál, že je do mě blázen. JO, přesně tak! No a pak ještě ten fakt, že MI DAL PUSU!

Bylo mi, jako kdyby mi v žaludku na chvíli zavířil vítr, pak vystřelil nahoru do hlavy a hned potom zase dolů až do prstů na nohou. Naše rty se dotkly jenom na tři vteřiny. Ale i tak jsem ucítila to mravenčení a...

„Ehm, ehm...“ Zvuk, který se ozval, když si kdosi odkašlal, přerušil tok mých myšlenek. A taky ten polibek.

Čekala jsem, že to bude Jaydin. Nebo, což by bylo ještě horší, její vrchní velitelka Courtney Lourdeová, aby mě okamžitě setřela. Aby mi připomněla, že s ní si nebude na dobratické základce nikdo začínat a pokud ano, musí být připraven za to zaplatit. A že já bych tedy připravena být *měla*. Courtney a spol. si vytkly za cíl veškerého svého snažení utvrzovat mne v dojmu, že se můj život proměnil v peklo. Jen-

že tohle, *tohle* bylo ještě horší. Když jsem otevřela oči, spatřila jsem, jak se nade mnou tyčí učitelka biologie, slečna Simmonsová. Povídejte mi něco o tom, co to je pocit ponížení.

„Tak už toho nechte,“ řekla.

Ne že by to snad bylo zapotřebí. Cole už tak jako tak ucukl nohama ode mě, jako kdybych ho postříkala nějakým antiangelím repelentem. Slečna Simmonsová tam pořád jen tak stála a já jsem cítila, jak mi začínají hořet tváře. Můj pohled se začal zavrtávat do země. Může člověk skončit za trest po škole, protože se s někým líbal? Čestné slovo, že jsem neměla ani tušení, jak to s tímhle je.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem směrem k učitelce. Nechtěla jsem dostat Colea do průšvihů. Ne za to, že mi dal pusku. Chtěla jsem, aby si ten polibek spojoval výhradně se samými dobrými věcmi, jako byl třeba můj svěží mátový dech a lesk na rty s příchutí cukrové vaty.

Slečna Simmonsová našťěstí nespustila žádnou přednášku a místo toho jen prostě vykročila pryč od nás.

Pokradmu jsem na Colea pohlédla. V jeho tváři jsem spatřila rozpačitý úsměv. „Myslím, že to mohli všichni vidět,“ řekl a přistoupil blíž ke mně.

Svým způsobem měl pravdu. Zírala na nás řůra lidí. A těm, kteří nezírali, se od zírajících podle všeho dostávalo zevrubného líčení. Svým způsobem to bylo trapné. Samozřejmě že v běhu celého vesmíru to nebylo nic ve srovnání s některými ponižujícími situacemi, do kterých jsem se v minulosti sama dostala. Jako když jsem třeba nešťastnou náhodou nechala před zraky všech (včetně Colea) zmizet své vlastní tričko a vysloužila si přezdívku Nulka podle... no... však to dokážete uhádnout sami.

„Jo;“ odtušila jsem. Nebyla to sice ta úplně nejchytřejší věc, jakou jsem kdy vypustila z úst, ale vlastně jsem nevěděla, co mám říct víc. Co když Cole vůbec nechtěl, aby ostatní věděli, že se mu líbím? Možná chtěl, abych zůstala jeho malé tajemstvíčko, o kterém nebude mít nikdo ani tušení.

Okamžik jsme tam jen tak stáli a hleděli na sebe.

„Tak jo. Myslím, že to byla jedna z možností, jak sdělit ostatním, že jsme zase spolu,“ pronesl Cole pak a odhrnul si vlasy z očí. „*Jsm*e teda zase spolu, nebo ne?“

Ani jsem si neuvědomila, že stojím už chvíli se zatajeným dechem, dokud jsem si s úlevou zhluboka neoddechla. Takže Cole chce, abych byla zase

jeho holka. A je mu fuk, jestli to bude vědět celá škola. To byla ta nejúžasnější chvíle! „Jasně!“ přisvědčila jsem.

„Takže už žádné vyhýbání se jeden druhému, dobře?“ ujistil se.

A přesně v té vteřině moje nádherná chvílka skončila. Chtěla jsem říct *ano* a chtěla jsem mu slíbit, že už ho nebudu nikdy ignorovat. Jenže jsem si nebyla jistá, jestli to bude možné. Jediný důvod, proč jsme spolu poprvé přestali chodit, spočíval v tom, že jsem měla strach zdržovat se v jeho blízkosti. Moje schopnosti měly ve zvyku vymykat se mi z rukou ve chvílích, kdy se moje city dostávaly do vysokých obrátek. Což se právě stávalo ve chvílích, kdy jsem byla s Colem. Třeba v okamžiku, kdy se mne pokusil naposledy políbit, jsem jen tak náhodou odpálila ohňostroj na jejich dvorku. Tentokrát se ale nic nestalo. Možná že už jsem měla všechno pod kontrolou.

Opatrně jsem tedy pronesla: „Už žádné vyhýbání jeden druhému.“

Chodit s Colem za to riziko stálo.

Když mě vzal znovu za ruku, věděla jsem, že jsem řekla správnou věc. Bylo mi, jako kdyby mnou prolétla vlna tepla, a já nechtěla, aby to skončilo.

„Fajn,“ řekl. „To chození s tebou mi chybělo.“

„Fakt?“ Slyšela jsem dobře, co prohlásil, ale chtěla jsem si to poslechnout ještě jednou.

Příkývl. Tentokrát se díval do země. Copak se stydí? Předě *mnou*?

„Taky se mi po tobě stýskalo,“ řekla jsem mu.

To ho přimělo, aby se na mne znovu podíval. Naše pohledy se setkaly a na vteřinu jsem myslela, že se mne chystá znovu políbit. Ale neudělal to. Místo toho jeho pohled sklouzl směrem za slečnu Simmonsovou. Můj udělal totéž. Až na to, že já jsem ztuhla překvapením. Těsně vedle naší učitelky stál můj otec. Takže Lu se objevil na školním plese, všem na očích. A jediná věc, která je ještě horší, než když se váš otec ukáže na školním plese, je, když se na školním plese ukáže váš otec, který je současně ďábel.

„Není příští pátek premiéra *Zóny zombií 4*?“ zeptal se Cole, kterého ani nenapadlo uvažovat, kdo to vlastně stojí vedle mísy s punčem.

„Jo.“ Nevěděla jsem, na co se mám vlastně soustředit. Jestli na to, co říká Cole, nebo na to, že můj otec – samotný Lucifer – tohle všechno sleduje. Co když viděl, jak mě Cole políbil?

„Napadlo mě, že bysme na to mohli zajít,“ řekl Cole.

Svěsila jsem hlavu. Už jsem slyšela, jak přehnaně se snaží chránit své dcery normální otcové. Co když bude táta ďábel ještě horší?

Cole sklouzl pohledem ze své ruky zpátky na mě. Už se neusmíval.

Ale to ne! On si myslí, že o to nestojím. „Já do kina chci! S tebou!“ Druhou větu jsem rychle dodala. Cole věděl, že mám horory fakt ráda. On sám nebyl bůhvíjaký fanda, ale byl ochotný do kina jít kvůli mně. Čímž bylo pozvání ještě sladší.

„Nemusíš chodit.“ Strčil ruce do kapes.

„Já bych chtěla.“ Bylo na čase, abych Coleovi všechno vyklopila. Abych mu řekla pravdu. Nebo aspoň takovou část pravdy, jakou jsem mu říct mohla. „Já vím, že se už zase chovám divně,“ přiznala jsem. „Vzpomínáš si ale, jak jsem ti vyprávěla, že se najednou znovu objevil táta, kterého jsem třináct roků neviděla?“

Přikývl.

„Vidíš toho chlapíka vedle slečny Simmonsové?“

„Toho náhradního učitele?“

„Jo.“ Lu se na jeden den proměnil v našeho náhradního učitele, když se chtěl pokusit dostat blíž ke mně. „No, takže tohle je můj otec.“

„To není možné!“

„Jo. A já neměla vůbec ponětí, že mě tady bude dneska večer špehovat.“ Jako kdyby to byla narážka, na kterou čekal, Lu na nás zamával a hned vzápětí ukázal na hodinky.

„Zatraceně, to stojí vážně za všechny prachy,“ zlobil se Cole. „Máti mi chtěla dneska večer taky dělat garde. Musel jsem ukecat tatíka, aby jí to vymluvil.“

Osobně bych dala přednost jeho mamce před svým tátou.

„Vypadá to, jako že se tě už chystá odvést domů,“ řekl Cole a vystrčil bradu směrem k Luovi, který pořád ukazoval na hodinky.

„Myslím, že budu muset jít,“ potvrdila jsem.

V tu chvíli ale Cole vykročil vpřed. A rovnou k Luovi. „Ehm. Co to děláš?“

„Jdu tě předat tvému tátovi.“

Přesně toho jsem se obávala. „S tím si nedělej starosti,“ ujišťovala jsem ho. „On navíc není zrovna moc přátelskej. A nerad se baví s cizíma lidma.“

Jenže Cole mě už neposlouchal.

„Zdravím vás,“ promluvil Lu a zářivě se na nás oba usmál. Dolíčky ve tvářích se mu jen blýskaly. Přesně ty, které jsem po něm zdělila. „Bavíte se?“

Pak ale nasadil přísný výraz a pohlédl upřeně na Colea. „Ale ne až *příliš*? Doufá–“

„To je fuk,“ zastavila jsem jeho výlev, který hrozil, že se promění v přednášku na téma líbání. „Neměli bychom už jít?“

„Těšilo mě se s vámi setkat, pane,“ promluvil Cole a natáhl k mému otci ruku.

Okamžitě jsem ji popadla místo táty. Nehodlala jsem Coleovi dovolit, aby si potřásl rukou s ďáblem.

„Ale Ange–“

„Tak ahoj v pondělí,“ skočila jsem Coleovi do řeči a zlehka ho postrčila ke dveřím. Chudák kluk se zotavil zmateně, ale já jsem neměla jinou možnost než se ho zbavit dřív, než můj otec pronese v jeho přítomnosti něco, co by pro mne mělo zničující následky.

Pak jsem chytila Lua za paži a táhla ho pryč ze školního plesu.

„Tak to bylo pěkně hrubé,“ vyčetl mi Lu, když jsme byli sami.

„Co jako?“ zeptala jsem se.

„Ani jsi mi nedovolila, abych si potřásl rukou s tvým klukem.“

Pokrčila jsem rameny. „Někdy, když si lidi potřesou rukama, je to proto, aby tím potvrdili nějakou dohodu. Jak si můžu být jistá, že to nehodláš nějak

překroutit a sehrát, jako že Cole souhlasil s jakousi úmluvou... výměnou za svoji duši?“

„Angelo, už jsem ti přece říkal, že jsem s tím skončil. Jsem hodný chlapec.“

„Hodný chlapec, který pořád ještě šéfuje podsvětí.“

Lu zavrtěl hlavou. „Jenom proto, že jsem pořád nenašel nikoho, kdo by mě nahradil. Někdo se musí postarat, aby zlé duše zůstaly pod dozorem. A ten dotyčný musí být někdo, komu se dá opravdu věřit. Víš, jak je těžké najít někoho důvěryhodného, kdo by se chtěl současně stát ďáblem? Já sám ale nedělám nic zlého. Žádala jsi mě, abych přestal s tím, že si budu brát nevinné duše výměnou za plnění přání. Což jsem taky udělal.“

Zdálo se, že to myslí upřímně. „Fajn,“ ustoupila jsem. „Omlouvám se ti.“

„Musíš mi věřit a –“

Právě v tu chvíli mu zazvonil pPhone. Ten jeho pPhone je jako normální iPhone, ale má nainstalovaných pár pekelných aplikací z podsvětí. Například možnost přístupu na kterékoli místo na světě pomocí jediného kliknutí. Přesně tak jsem se jen tak souhrou okolností jednou večer ocitla pod jídelním stolem v domě u Coleových rodičů.

„Teď se to nehodí,“ řekl Lu do pPhonu. „Budu ti muset zavolat později.“

„Počkej,“ žadonil hlas na druhém konci linky. Ať už to byl kdokoli, křičel tak hlasitě, že jsem všechno slyšela. „Je to důležité. Musím s tebou mluvit.“

„Teď se to opravdu ne-ho-“

„Musíš mi pomoci,“ skočil mu do řeči ten hlas. „Sehrál jsem to přesně, jak jsi říkal. Udělal jsem z něho člena špičkového baseballového týmu, ale něco se muselo zvrtnout. Nevím, co jsem nezvládl, ale on teď kromě toho taky vystupuje jako hvězda v *Labutím jezeře* v Americkém baletním divadle a získal i křeslo v Senátu. Snaží se tam prosadit zákon, který by zakázal jméno Zuzana. Lidi jsou z toho vážně naštvaní!“

Klopýtavě jsem couvla o několik kroků. Ne, tohle musí být nějaký omyl. Musí mne šálit uši. Lu mi přece právě vylíčil, jak skončil s obchodováním s nevinnými dušemi. Dokonce ani *on* by nedokázal lhát do očí vlastní dceři. Nebo jsem si to aspoň myslela...

„Já to pokládám,“ pronesl Lu a přerušil spojení.

„Co to mělo jako bejt?“ zeptala jsem se a doufala, že to nebylo nic.

„Jenom taková jedna hloupost z podsvětí. S tím si nedělej žádné starosti.“

Jenže já to nemohla nechat jenom tak plavat.
„*Jaká* hloupost?“

Mávl rukou. „Jenom jsem pomáhal, aby se něčí sen mohl proměnit ve skutečnost.“

Za jakou cenu ale? Lidi z podsvětí nechodí jen tak po světě, aby pomáhali druhým. Rozhodně ne, pokud jim ti druzí nenabídnou něco na oplátku.

„Angelo,“ řekl Lu.

Já mu ale neodpověděla. Nedokázala jsem to. Celé moje tělo ztuhlo a krev mi přestala proudit v žilách. Protože moje hlava pochopila to, čemu se srdce zdráhalo uvěřit. Můj otec stojí pořád na straně zla.

kapitola

2

„To si dělal jenom jeden kolega legraci.“ Lu se ke mně přiblížil. „No vážně. Nešlo o žádnou nekalost.“

„Ty lháři!“ vykřikla jsem. „Ani o krok se už nepřiblížuj.“ Celé moje tělo se třáslο, ani ne tak ze strachu jako ze vzteku. Jak jsem mohla být tak blbá? Vždyť tenhle můj otec je samotný Lucifer. Klamat lidi je jeho džob. Jenom kvůli mně se přece nezmění.

„Já vím, co si teď myslíš,“ řekl Lu.

„Ty o mně nevíš vůbec nic.“ Zařala jsem ruce v pěsti.

„Cítíš se raněná a zrazená,“ pokračoval Lu. Hovořil tichým konejšivým hlasem. Jenže já se nehodlala nechat ukonejšit, abych mu pak nakonec odpustila. „Já ti ale přísahám, že jsem dodržel slovo. Nepokoušel jsem se získat žádnou dobrou duši.“

Vážně si myslel, že jsem největší hlupačka v celý Severní Americe? „Já tě slyšela,“ vyštěkla jsem.

„Ne. Ty jsi slyšela Gremoryho. To on se snažil získat tu duši. Já ne. Já mu jenom pomáhal ze šlamastyky.“

Myslel opravdu vážně to, co právě řekl? Opravdu vážně?! Copak se jeho morální kompas už tak domotal, že nechápe, že dávat někomu pokyny, aby se zmocnil cizí duše, je stejně špatné, jako kdyby ji chtěl získat sám? Anebo prostě našel skulinu ve formulaci svého slibu? „To je to samý.“

„Prakticky vzato ne,“ namítl.

Odfrkla jsem si. „Jo takhle, tak ty to chceš brát prakticky? Fajn, takže prakticky vzato jsi mi slíbil, že budeš dobrej. A ještě před dvěma minutama ses mohl pominout z toho, že jsem o tom zapochybovala. Ale já si to posledně zkontrolovala – a učit něko- ho, aby byl špatnej, to nic dobrýho není.“

„Já ho ale neučím, aby byl špatný. On už takový je. Je to démon. A démoni prostě jsou takový.“

Tím mě zaskočil. Nikdy jsem neuvažovala o jiných temných bytostech přebývajících na tomto světě.

„Do-dobře,“ zakoktala jsem. „Tak jsi mu ale neměl pomáhat.“ Nehty se mi zařízly do dlaní. Potře-

bovala jsem, abych cítila bolest. Abych věděla, že tohle všechno je skutečné. Že to není nějaká noční můra.

Lu sklonil hlavu. „Všechno ti to vynahradím. Já dokážu být lepší.“

Neměla jsem v úmyslu naletět znovu na falešné sliby. „Příliš pozdě, Lucifere. Já už s tebou nechci mít nic společného. Nikdy.“

Rozběhla jsem se od něj pryč. Jenže jsem si přišlápla šaty, natáhla se na zem a odřela si lokty.

Slzy mi vytryskly z očí dřív, než jsem je stačila zastavit.

„Počkej,“ promluvil Lu a sklonil se, aby se dotkl poraněných míst. „S tímhle si dokážu poradit. A bude ti líp.“

„Ne, nedokážeš.“ Protože i když ten pád bolel, nebylo to nic proti tomu, jak mě ranil on. Bez jediného dalšího slova jsem se k tátovi otočila zády a vykročila pryč.

kapitola

3

„Tady jsi!“ povykovala moje nejlepší kamarádka Gabi Gottliebová, zatímco za mnou utíkala, aby mě dohonila. Šla jsem dál a ani jsem se nenamáhala ohlédnout a dát najevo, že jsem si jí všimla. „Všude tě hledám. Ještě že máš tak výrazné šaty. Nejspíš bych tě viděla i z Marsu. Kam ale vlastně letíš?“

Šla za mnou a ignorovala fakt, že já pro změnu ignoruji zase ji.

„Nevěřila bys, o co jsi přišla. Na stole s občerstvením zbylo asi čtyřicet zákusků a Marc Greyson se vsadil s Porterem Cileyem, že je všechny spořádá. Spolykal jich devět, než se objevila slečna Simmonsová a donutila ho, aby s tím přestal. Mělas ho vidět. Celý obličej měl od té světle modré polevy. Byl to vážně úžasný pohled. Úžasný a taky nechutný.“

Vložila do svého monologu přestávku, aby se mohla několikrát nadechnout.

„Nemohla bys zpomalit? Já ti nestačím. Viděla jsem tě s Colem...“ Ztlumila hlas a přešla do čehosi jako jevištního šepotu. „Jak jste se líbali. To bylo boží! Znamená to, že vy dva jste zase nabeton spolu? Normálně bych byla zásadně proti tomu, aby nějaká holka šlohla jiné holce kluka. Ale když jsi to provedla Jaydin...“ Gabi předvedla za oním jménem zvuk, jako kdyby se jí obrátil žaludek, načež se znovu rozpovídala svou nadzvukovou rychlostí. „A ona ti ho vlastně taky tak nějak předtím šlohla. Myslím, že je to v pohodě. Kromě toho jste si vy dva s Colem prostě souzení. No tak! Řekni mi všechno!“

„Teď ne, dobře?“

„Ani nápad!“ Gabi se natáhla a popadla mě za ruku, aby mi zabránila jít dál. „To teda prrr!“ řekla. „Co se děje? Právě jsi políbila Colea Danielse. Jak je možný, že vypadáš, jako kdybys zrovna zjistila, že ti musí zubař vytrhat všechny zuby a ještě k tomu bez umrtvení?“

„Protože mi Lu lhal. Nikdy neskončil s tím, co bylo dřív.“

Neměla ponětí, co má na tohle říct. „A víš to určitě?“

„Naprosto. Je pořád zlej.“ Zavzlykala jsem.
„A možná že to znamená, že já jsem v hloubi duše taky taková.“

„Ty nejsi zlá.“

„To nemůžeš vědět. Někde uvnitř mě můžou číhat semínka něčeho takového a čekat tam na svoji příležitost, kdy explodují. Lu a já máme společnou polovinu DNA.“

„Neplácej hlouposti.“ Gabi mi položila ruce na ramena. Napadlo mě, že se mnou chystá zatřást.
„Pravděpodobně to bude všechno jedno velké nedorozumění. Lu se snaží, aby se v tobě prosadila tvoje dobrá stránka. Něco takového by neriskoval.“

„No vidíš. A udělal to.“ Načež jsem jí všechno vyličila.

„To je mi líto,“ pronesla Gabi a objala mě. „Ale všechno bude zase dobré. Byla jsi v pohodě předtím, než ti Lu vpadl do života. A budeš zase v pohodě i teď, když je z něho pryč.“

Přála jsem si, abych si byla stejně jistá jako ona.

kapitola

4

„Angelo,“ zavolala na mě máma. „Pojď už dolů. Je poledne. Nemůžeš proležet celý den v posteli.“

Vylezla jsem z postele tak rychle, jak jsem to jenom dokázala. Jinak by mě totiž mohla máti donutit, abych vykonala nějaký její hokus-pokus obřad. To je prostě celá ona; do všeho cpe ty hlouposti z new age. A dokonce se tím i živí. Má webovou stránku, která se jmenuje aurasrus.com, na které prodává krystaly, lektvary a podobnou veteš.

„Ani jsem tě neslyšela, kdy jsi včera večer přišla. Jaký byl ples?“ zeptala se, když jsem se zhroutila na židli za naším velkým Buddhou.

„Fajn.“

„Není ti nic?“ Pátravě se na mě zadívala. Pravděpodobně se snažila rozeznat, jak moc mám pošpiněnou auru.

„Ne, není. Jenom jsem unavená.“ Vím, že jsem jí měla povědět pravdu. Pokud by někdo dokázal pochopit, čím procházím, byla to ona. Lu jí koneckonců lhal asi tak bilionkrát, když přísahal, že už skončil s těmi svými pekelnými kšefty. Jenže pak by to bylo ještě horší. Máma mě před ním varovala a já jsem neposlechla. Byla to moje chyba, že se ocitl zase znovu v našich životech, a já neměla zapotřebí poslouchat cosi jako: „Já jsem ti to říkala“. Aspoň dneska ne.

„Neleze na tebe nějaká nemoc?“

„NE!“ Vyskočila jsem ze židle. Poslední věc, o které jsem stála, byla, aby do mě máma násilím nalévala některý ze svých „super tajných lektvarů na spaní, co porazí K. O. každou nemoc“. Byla jsem si jistá, že by to bylo stejně odporné jako sirup z lékárny, jenom o dost silnější. Máti svoje lektvary vylepšovala přidáním různých lahůdek. Myslím, že jsem v nich rozeznávala chuť zázvoru a snad i eukalyptu. Dalo se to těžko určit. Ať už to ale bylo cokoli, chutnalo to hnusně.

„Je mi dobře. Fakt.“ A abych to dokázala, zamířila jsem k lednici. Neměla jsem hlad, ale pokud předvedu zdravou chuť k jídlu, dokážu, že jsem zdravá holka. Alespoň v máminých očích. A tak jsem hmátla po jablku. „Půjdu se projít,“ oznámila jsem.

Neobešla jsem ani dva bloky, když mne zastavil Lu. Doslova. Jeho obličej vyskočil rovnou ze značky *stůj, dej přednost v jízdě*. Díky červené barvě vypadal, jako kdyby měl nasazenou jednu z těch čertovských masek, jaké se prodávají na Halloween. Až na to, že on masku nepotřeboval. On sám byl ztělesnění zla.

„Můžeme si promluvit, prosím?“ zeptal se.

„Ne.“ Nechtěla jsem být v jeho blízkosti. Jenže jsem před ním nedokázala utéct. Když jsem zabočila doleva, byl zase tam. Seděl na plotu. Když jsem zahnula doprava, proměnil se v zahradního trpaslíka. Když jsem zamířila dopředu, trůnil na poštovní schránce. Ať jsem se dala kamkoli, byl tam vždy krok přede mnou. „Běž pryč!“ zaječela jsem.

„Tak si pojd' promluvit. Dovol mi, abych všechno vysvětlil.“

Přestala jsem utíkat a podívala se mu do tváře. „Není nic, co by bylo třeba vysvětlovat. Nechci ti být nablízku. Nevěřím ti. A ani tomu, co děláš.“

„Můžeme jít někam, kde jsou lidi. Pomohlo by to?“

„Ne.“

Ignoroval moje protesty a mávnutím ruky nás přenesl do Starbucksu.

Ukázala jsem na pár lidí, kteří seděli uvnitř. „A to se nebudou vůbec divit, jak jsme se tady tak najednou zjeví jen tak ze vzduchu?“

„Vlastně ne.“

„To je fakt,“ pronesla jsem a zkrřížila si ruce na prsou. „Ty jim prostě vymažeš vzpomínky.“

„Už jsem ti přece říkal, jak moc nebezpečné by to bylo.“

„Povídal jsi spoustu věcí, a pak se ukázalo, že to není pravda.“ Nečekala jsem, co řekne na svou obranu, a zamířila jsem rovnou k východu. „Jdu pryč.“

„Angelo, počkej,“ zavolal za mnou. „Vyslechni mě.“

Zatlačila jsem do dveří a pokusila se je otevřít. Ani se nepohnuly. Nepomohlo ani, když jsem se do nich opřela celou svou váhou. Nejpodivnější ale bylo něco jiného. Nikdo si mě nevšímal. Vůbec nikdo se ani nenamáhal, aby zvedl pohled k holce zápasící s vchodem do podniku. Něco se tady zase dělo. Něco, co souviselo s Luem. „Co jsi to provedl?“

Pokrčil rameny. „Možná jsem nás skryl pod závoj neviditelnosti. Nikdo nás neuvidí ani neuslyší.“

K čemu mi bylo, že jsem kolem sebe měla lidi, když jsem nemohla zavolat o pomoc? „Měla jsem dojem, že jsi říkal, že budeme někde, kde jsou lidi.“

„Ty je ale můžeš i nadále vidět. Myslel jsem, že se pak budeš cítit víc v pohodě,“ namítl. „Není to nádherna?“

Bylo mi nanic z toho, jak si Lu dokáže vždycky najít nějakou skulinu. Bylo mi mizerně z jeho polopravd. „Zruš to.“

„Slibuju,“ řekl a zvedl prsty, jako když přísahají skauti. „Hned potom, co mi dovolíš, abych ti všechno vysvětlil.“

Jeho slova pro mne moc neznamenalala. Jenže to nevypadalo, že bych měla příliš na výběr. „Tak jo,“ vzdala jsem to a klesla jsem na nejbližší židli. „Mluv. Máš tři minuty. Takže spust’.“

„Co bys chtěla k pití?“ zeptal se Lu a připravil se tak o šest vteřin.

„Nic.“ Káva nemohla na tom všem nic spravit. Ani náhodou.

„No dobře. Teď bych ti chtěl vysvětlit, co jsi předtím slyšela,“ začal Lu. Jeho hlas byl najednou sladký jako sirup. „Nebylo na tom nic zlého. Vážně ne. Ten chlapík, kterého jsi slyšela z telefonu, tak ten se jmenuje Gremory. Doslechl se, že za sebe hledám náhradu, a chtěl by to po mně převzít. Strašně se snaží a pase po příležitosti, aby se mohl předvést. Takže vyrazil a pokusil se získat duši. Sám,

na vlastní pěst. Já jsem s tím neměl nic společného. Když se to ale začalo obracet proti němu, zavolal mi o pomoc. Jsem koneckonců v téhle oblasti odborníkem.“

„To jo. Odborníkem na klamání lidí,“ řekla jsem a roztrhala na kousky papírový ubrousek, který ležel na stole.

„Ne. Odborníkem na to, jak zajistit splnění přání. Ve skutečnosti je to senzační věc. Pokud se správně soustředíš, můžeš dosáhnout toho, aby kdokoli proměnil ve skutečnost své největší sny. Cokoli lidé chtějí, mohou mít. Stačí jen, aby se na to pořádně soustředili. A já udělám ve stejné chvíli totéž. Bez jakýchkoli otázek nebo podmínek. Stačí si jen přát.“

„Jasně. Výměnou za jejich duše.“

Lu mávl rukou a odmetl tuhle děsivou pravdu stranou, jako kdyby na tom vůbec nezáleželo. „Není to tak zlé. Znamená to jenom, že ti dotyční pak pro mě pracují po celou věčnost. Uměl bych si představit i horší věci.“

Klidně bych se vsadila, že to tak je.

„A kromě toho,“ pokračoval Lu, „ti lidé vědí, do čeho jdou. Jako ten chlapík, kterému pomáhal Gremory.“

Pomáhal nebylo přesně to slovo, které bych použila já.

„Chtěl být hráčem ve špičkovém baseballovém týmu,“ pokračoval Lu. „Teď hned. A je z něho hvězda. Nikoho ani nenapadne přemýšlet nad tím, že ještě včera to byl doslova nikdo. Takovou možnost by bez podsvětí nikdy nedostal.“

Znělo to, jako kdyby byl Lu sám na sebe hrdý. Jako by fakt, že si od toho chlapíka vezme duši, bylo totéž, jako kdyby ho požádal o pár dolarů. Připadalo mi to nechutné.

„*Já* bych teda měla jedno přání,“ řekla jsem s rukama pevně sevřenýma na stole.

„Po čemkoli zatoužíš,“ řekl.

„Přála bych si, abys navždy zmizel z mého života.“

Pousmál se na mě. „Ty ale víš, že tohle se nestane. A kromě toho,“ dodal a jeho úsměv se v tu chvíli roztáhl, „bych něco takového nemohl zaručit, ani kdybych chtěl. Já sám jsem imunní před přáními druhých. Na mě jejich přání nefungují. Tohle opatření jsem doplnil už před celými věky. Jako bezpečnostní pojistku. Nemohl jsem riskovat, že by si mne někdo přál zničit, nebo – což by bylo ještě horší – že by si někdo přál, aby se stal *mnou*.“

Poslední věc, kterou by svět potřeboval, by byli dva Luové. „Tvoje tři minuty vypršely,“ oznámila jsem.

„Takže už to chápeš?“ zeptal se a ignoroval, co jsem právě řekla. „Nedělal jsem nic špatného. Napravoval jsem chyby, které natropil někdo jiný. Někdo, kdo to chce po mně přebrat. A čím rychleji dokážu, aby zvládal moji práci, tím dřív budu moct s tímhle pekelným byznysem definitivně skončit. Nemůžu to ale jen tak zabalit. Nemůžu to udělat, pokud to tam nenechám na povel někomu, komu budu věřit. Jinak by v podsvětí propukl boj o moc. Všichni by se snažili stát šéfem. Výsledkem by byl strašný chaos. Dokonce i tady nahoře na Zemi.“

„To tě ale pořád neomlouvá, že pomáháš s tím, aby se tomu chlapíkovi slibovalo plnění jeho přání výměnou za duši.“ Ubrousek, se kterým jsem si hrála, byl v tu chvíli už na dvě stě kousíčků.

„Na plnění přání není nic zlého,“ namítl Lu. „Lidé tak dostávají jen to, co doopravdy chtějí. Podle toho, co jsem se učil já, je to dobrá věc. A kromě toho,“ dodal a pro větší efekt ještě zdvihl prst, „tyhle duše vyhledávají mne a moje spolupracovníky. A ne naopak. Což by mělo mít taky svoji váhu.“

Ani náhodou. Bez ohledu na to, jak se Lu snažil obracet celou tu věc s braním duší naruby, odmítala

jsem přistoupit na jeho logiku. Současně jsem kvůli tomu přestávala být smutná a sklíčená.

Možná že jsem nedokázala zabránit tomu, aby byl zlý on. Mohla jsem se ale postarat o to, abych nešla v jeho stopách. Věděla jsem, co musím udělat. Musela jsem se stát nejlepším člověkem, jaký kdy žil. Skutečným andělem. Koneckonců, vždyť moje prostřední jméno je Dobrota.

kapitola

5

Celé pondělí jsem se ve škole snažila přijít na něco, čím bych mohla proměnit svět v lepší místo. Současně jsem dávala pozor, jestli nezahlednu nějaké signály svědčící o tom, že se Lu skrývá někde poblízku. (Sice jsem ho varovala, aby se ode mne držel dál, jenže Lu není právě typ chlapíka, který by naslouchal tomu, co si někdo druhý přeje.) Neměla jsem ale štěstí...

Než jsem odešla z tělocviku. Byla jsem jedna z posledních. (Nerada se převlékám před druhými lidmi.) Před chlapeckou šatnou stálo pár kluků, mezi nimi i Max Richardson, a nikdo z nich se netvářil nijak zvlášť šťastně. Zvlášť Max ne. Rozhodla jsem se, že zjistím, o co jde. Schovala jsem se za koš a pozorovala, co se děje.

„Něco ti upadlo, blbečku,“ řekl Rick Frager a vy-

razil Maxovi z rukou knihy, které vzápětí dopadly na podlahu. Pukala jsem vzteky. Jak se mohl Rick opovážit chovat se k Maxovi takhle?

„Dávej si raději bacha,“ pronesl Porter Ciley varovně k Rickovi. „Mohl bys našeho obra naštvat. A určitě bys nechtěl, aby tě zašlápl.“ Bylo to zvláštní, sledovat někoho, kdo hrál roli Linuse ve školním představení *Jsi dobrý muž, Charlie Browne*, jak se takhle navází do druhého kluka. Fakt, že byl na jevišti za kladase, mu ale na roztomilosti očividně nepřidal.

Pravdou ale bylo, že by Max opravdu mohl ostatní klidně zašlápnout. No dobře, ne doslova. Ale docela jistě by je dokázal zaplácnout. Tyčil se nad nimi stejně, jako převyšoval všechny ostatní z osmé třídy. Max je skutečný obr. Kromě toho je to taky nejhodnější, nejmilejší a nejneškodnější osoba, jakou znám. Když si k tomu ale připočtete, jaké je to nemehlo, jak mluví šeptem, nikdy se nikomu nepostaví a má věčně smůlu, dostanete ideální terč pro všechny ostatní z naší základky. Což je něco, o čem toho docela dost vím i já.

Já sama nejsem zrovna miss popularity. Courtney Lourdeová, která ve škole hraje roli včelí královny, by si klidně zaplavala v medu ve společnos-

ti roje sršňů, kdyby druhou možností představovalo strávit nějaký čas v mé společnosti. A pokud ovládnou Courtney podobné pocity namířené vůči komukoli na světě, má ten dotyčný větší naději, že získá pětkrát po sobě milionovou výhru v loterii, než že na něj zbude místo u stolu v jídelně, kde sedává smetánka školy.

„Chystáš se na mě šlápnout?“ promluvil Rick na Maxe, zatímco do něj stále tlačil, až ho přimáchl ke skříňce.

Max neřekl ani slovo. Jen neustále upíral pohled na svoje boty.

„No?“

Udělej něco, Maxi, pomyslela jsem si. *Braň se*. Jenže on tam stál jako sněhulák, kterému se právě nějaké dítě na ulici chystá srazit hlavu. To jsem ale nemohla dopustit. Pak mi to ale došlo. *Mohla* bych Maxovi pomoci. Byl by to můj první dobrý skutek. Lusknutím prstů jsem poslala Ricka pozpátku ke skříňkám u protější stěny. To by ho mělo naučit, aby se nenavážel do druhých. Nebo jsem si to aspoň myslela, než jsem znovu uviděla jeho tvář. Chřípí měl roztažené a upřeně zíral na Maxe.

„Ty jsi do mě strčil?!“ zeptal se a hleděl vzhůru do Maxovy tváře. „Co?“

Nevěděla jsem, co mám dělat. Měla bych poslat Ricka znovu k protější zdi? Jak se zdálo, jenom bych tím rozdmýchala jeho vztek na Maxe. Znamenalo to ale, že bych snad neměla udělat vůbec nic? Ani jedna z obou možností mi nepřipadala jako ta pravá.

„Já s tebou mluvím!“ zaječel Rick a přirazil Maxova ramena ke skřínce. „Strčil jsi do mě, nebo ne?“

Bože! Dokonce i moje dobré skutky se obracely proti mně. Podařilo se mi pro Maxe celou situaci ještě zhoršit. Možná *jsem* zlá.

„Tak odpověz,“ nedal se Rick odbýt.

Max zavrtěl odmítavě hlavou.

„A dívej se na mě, když s tebou mluvím.“ Rick pleskl Maxe přes bradu.

Vyskočila jsem zpoza koše na odpadky. „Nech ho na pokoji!“ Vylétlo to ze mě, aniž bych tomu dokázala zabránit.

Rick i Max se otočili směrem ke mně. „Ale ne, jenom se na to podívej, Maxi,“ pronesl Rick. „Ty potřebuješ *holku*, aby tě přišla zachránit?“ Porter se rozesmál, jako kdyby Rick pronesl něco neskutečně vtipného.

„Odpros hezky. Než tady ta nula začne zase blábolit,“ rozkázal Rick Maxovi.

„Omlouvám se,“ zašeptal Max.

„Hlasitěji,“ rozkázal Rick.

„Omlouvám se,“ zopakoval Max. Na tohle jsem se nehodlala dívat. Cítila jsem se stejně odporně, jak odporný mi byl Rick.

„Dobrá,“ řekl Rick. „A jestli do mě ještě jednou strčíš...“ přibouchl Maxe ke skřínce, „budeš toho litovat.“ Načež odešel, následován Porterem.

A to jsem si myslela, že holky dokážou být hnusné.

„Není ti nic?“ zeptala jsem se Maxe, když kluci zmizeli.

Odvrátil se ode mne. „Jsem v pohodě.“

„Určitě?“

„Jsem v pohodě, Angelo,“ zašeptal znovu, ale já si byla jistá, že polyká slzy.

Nevěděla jsem, jestli s ním mám zůstat, nebo bych měla jít. Měla jsem strach, že moje přítomnost pro něj všechno ještě zhoršuje. Max do mě byl nešťastně zamilovaný, co jsem si pamatovala. A nic na světě není pro člověka trapnější, než když je poníženy před někým, koho miluje. Další věc, kterou jsem až příliš dobře znala...

Tehdy, když ze mě zmizelo to tričko... Musím ještě něco dodávat?

Nechtěla jsem Maxe mučit stejným způsobem. Jenže jsem nedokázala odejít. A tak jsme tam mlčky stáli.

„Co kdyby sis u oběda sedl ke stolu ke mně a Gabi?“ zeptala jsem se nakonec. Max chtěl vždycky dělat něco společně se mnou.

Jenže dneska na to nezabral. Zavrtěl skoro neznatelně hlavou. „Musím jít na doučování.“

A odešel, aniž se mi podíval do očí.

Tolik tedy o konání dobrých skutků.

kapitola

6

„To jsi měla vidět,“ řekla jsem Gabi, když jsem bodla vidličkou do bramborové kaše. „Byli naprosto odporní. A Max tam jenom tak stál. Musí přece být nějaký způsob, jak by se mu dalo pomoci.“

„Možná bysme mohly rozšířit fámu, že je bratrancem Lance Golda nebo tak něco,“ navrhl Gabi. Lance Gold byl nejúžasnější herec všech dob.

„Na to nikdo neskočí. Max je jako Lanceův dokonalý opak.“

Dlouze si usrkla z krabice s džusem. „A co kdybysme Maxe prostě totálně proměnily?“ navrhl Gabi po chvíli. „Jako v jednom z těch filmů z osmdesátých let, kde ostatní pomohli jednomu fakt marnému děcku, aby se naprosto změnilo, aby se úplně jinak chovalo, aby bylo prostě úplně jiný. A to děcko nakonec ovládalo celou školu.“

„A ty chceš, abychom to udělaly *my*?“ zeptala jsem se. „Nás dvě tady všichni buď ignorují, nebo nenávidí. Co právě *my* víme o tom, jak se může člověk stát populárním?“

„Ty jsi to dotáhla až na seznam celebrit.“

Obrátila jsem oči v sloup. Když mi táta poprvé vpadl do života, „pomohl“ mi, aby mě Courtney a její kámošky měly rády. „Na milisekundu. A to jenom proto, že Lu nasadil svoje schopnosti.“

Gabi se odmlčela a pak se na mě upřeně zadívala. „Oprav mě, jestli se pletu, ale Lu tady není jediný, kdo má zvláštní síly.“

„To je pravda,“ přisvědčila jsem. „A když jsem se je pokusila použít, abych Maxovi pomohla, skoro ho kvůli tomu umlátili. Což není přesně to, o co mi šlo.“

„Ty jsi zkusila jenom jednu věc. Možná by stačilo zvolit jiný přístup. Jinou schopnost,“ namítla Gabi a pohrávala si s obalem od brčka.

Naznačuje snad, že bych měla zkusit cosi složitějšího? Vzala jsem jí obal z ruky. „Ty víš, že já neumím nic udělat tak, aby to fungovalo *opravdu bez chyby*. A neumím to ani tak, aby to fungovalo aspoň *dobře*. Viděla jsi přece ty maléry, které jsem způsobilá.“

„Nic opravdu *zlého* se nikdy nestalo.“

Fajn, takže Gabi podle všeho postihla drobná ztráta paměti. Anebo jsem jí nešťastnou náhodou paměť rovnou vymazala. Zkusila jsem to znovu: „*Nic tak zlého?* Proměnila jsem všechny v sochy. Nás jsem poslala do vesmíru. Málem jsem zlikvidovala školní muzikálové představení. A to není ani polovina toho, co jsem provedla.“

Gabi se začala chichotat. Přisahám, že občas mívá zvrácený smysl pro humor. „Nakonec ale všechno dobře dopadlo,“ prohlásila pak. „A konec konců, některé ty věci byly docela psina.“

„Jasně, k popukání. A co to do tebe vlastně vůbec vjelo? Odkdy mě podporuješ v tom, abych zkoušela používat svoje schopnosti?“

Namotávala si na prst pramínek vlasů a nepodívala se mi do očí. „Od doby, co nemáš Lua, aby tě trénoval.“ Prst pod vlasy jí zfialověl. „Bez něho nemáš jinou možnost než to zkoušet metodou pokusů a omylů.“

„Pokud tedy nepřestanu používat svoje schopnosti úplně.“

To ji přimělo, aby ke mně zvedla pohled. „Ty? Jo, jasně. Zrovna ty, která nejsi schopná se ovládat. Dávám ti den, než tě něco *donutí*“, vyslovila to slo-

vo, jako kdyby bylo v uvozovkách, „abys zase vylítla a něco provedla.“

Možná trefila aspoň docela maličko hřebík na hlavičku. „Tak dobře. Třeba máš pravdu. Nezdá se mi ale zrovna, že s tebou by to bylo nějak moc jiné. A možná by to bylo ještě horší. Vsadím se, že kdybys měla moje schopnosti ty, přála by sis doma malinkatého jednorožce nebo něco podobného.“

„Ani náhodou,“ opáčila Gabi a hodila po mně sójovým čipsem. Já se dokážu kontrolovat. Kdybych měla tvoji *sílu*...“

„Tvoji *co*?“

Byl to Cole. Slyšel snad všechno, co mi Gabi říkala?

„Ale nic,“ ujišťovala jsem ho a nacpala si do pusy pár brambor. Potřebovala jsem trochu času, abych si stačila rozmyslet, co mu mám říct. A s plnou pusou se přece nemluví.

Posadil se vedle mne. „Říkala něco o tvé *síle*?“

V podstatě jsem se už jídlem skoro udusila. „Ne. Nebuď blázen,“ řekla jsem a vrhla na Gabi prosebný pohled vzkazující dostaň-mě-z-toho-nějak-ven. Jenže ona jen stejně němě odtušila já-nejsem-ve-tvé-kůži a kousla se do rtu.

„M-m-moje síla,“ skoro jsem se zakoktala. „Vlast-

ně jo. Dneska jsem potřebovala fakt hodně velkou sílu, abych všechno stihla, protože nám ráno vypadla doma elektřina. Skoro jsem prošvihla první hodinu, protože mi ani nezvonil budík.“

„Prošvihnout první hodinu by ani nevadilo,“ řekl. „Nic nezkaží den tak dokonale jako písemka.“

Zbaštil to. Díky bohu.

„Ten test *byl* brutální,“ souhlasila jsem. Nespouštěla jsem z něj oči. Cole je u mého stolu! Odvážil se vyrazit z ráje obývaného těmi nejpoulnějšími studenty do země nul, jen aby mohl být v mé blízkosti. To ještě nikdy nikdo neudělal. Jenže Cole byl jedním z mála, komu nehrozilo, že by kvůli tomu přišel o kamarády. Tak moc ho měli všichni rádi.

„A pořád v jednom kole, ze školy rovnou na náboženství a učit se na bar micva. Věřila bys, jak dlouhé jsou všechny ty pasáže Tóry, co nám zadávají?“ povzdechl si Cole a obrátil pozornost ke Gabi. V židovské škole chodili do stejné třídy.

„Já vím, je toho strašně moc,“ přisvědčila Gabi a vrátila zbytky jídla do sáčku. „Vůbec nevím, jak to všechno zvládnou. Nebo jak si zapamatuju ty melodie.“

Vlastně jsem ani pořádně nevěděla, o čem přesně mluví. A tak jsem se jen usmívala a pokyvovala hlavou.

„S tím bych ti mohl pomoci. Pokud jde o ty melodie, tak to znám,“ řekl Cole.

„Díky.“ Gabi si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Nejspíš tě vezmu za slovo.“

Vím, že bych měla mít radost, když se můj kluk snaží chovat hezky k mojí nejlepší kamarádce. Jenže ve skutečnosti jsem pocítila maličkou žárlivost. Chtěla jsem, abych to byla *já*, komu bude Cole pomáhat.

Jenže nebyl čas na to, abych se tím trápila, protože u našeho stolu začínalo být čím dál víc rušno. Courtney Lourdeová a jedna z jejích nohsledek, Lana Perkinsová, se u nás zastavily. „Cole,“ pronesla Courtney a předvedla falešný úsměv. „Ty s námi dneska nebudeš sedět?“

„Ne,“ odtušil Cole a udělal gesto ke Gabi a ke mně. „Není tam dost místa, abychom se tam vešli všichni.“ Už jsem se zmínila o tom, jak je úžasný?!

„Můžeme se zmáčknout. Jsem si jistá, že se tam budou všichni cítit jako doma,“ odtušila Courtney.

„To je v pohodě,“ řekla jsem.

„V tom případě myslím, že budeš muset sledovat moje představení odtud.“ Ušklíbla se Courtney a odloudala se ke svému stolu.

Nemusela jsem čekat příliš dlouho, abych pochopila, co měla na mysli. Courtney se vzápětí pustila

do jednoho ze svých nechvalně proslulých imitátorských výstupů. „Prosíím, netluč mě. Já jsem hodnej obr,“ pronášela tou nejlepší verzí Maxova hlasu. „Sežral jsem jenom tři studenty, a ti stejně nebyli nic moc.“

„Nech ho na pokoji,“ pronesla pak a současně přeskočila do hlasu, u kterého jsem musela uznat, že se obdivuhodně podobá mému.

„Děkuji ti, Nulko, ty obránkyně obrů a dívek s plochými hrudníky z celého světa,“ odpověděla si Courtney znovu Maxovým hlasem.

Zuřila jsem. A nejenom proto, že mne bodlo po každé, kdykoli jsem slyšela tuhle přezdívku, ale protože Courtney byla tak hnusná. A nikdo neudělal nic, aby ji zastavil.

Alespoň že Max chodil v době oběda na doučování a nemusel se na to všechno dívat. Ale i tak... Bylo mi mizerně z toho, jak jsou všichni odporní. Jako kdyby nebylo na světě už tak dost zla.

kapitola

7

„*Je parle, tu parles, il parl...* Já tohle francouzské časování nikdy nepochopím. Měla jsem si raději vybrat španělštinu,“ povzdechla jsem si, když jsme šly s Gabi po obědě do třídy.

„Měla bys úplně stejnej problém. Prostě se málo učíš,“ odtušila.

„Díky, mami.“ Bez ohledu na to, že Gabi měla pravdu, jsem neměla náladu na žádné kázání. Aspoň ne od ní. Kromě toho se Gabi vlastně učila dost za nás obě. Gabina máti byla známkami posedlá. Pokud její dcera nepřišla domů s jedničkami, následovaly zákazy nejrůznějších věcí – například televize. Což byl trest i pro mě. Moje máti totiž televizi nenávidí a jen zřídka mi dovolí, abych se na ni dívala. Takže pokud jde o potěšení z koukání na bednu, jsem závislá na Gabi.

„Prostě říkám, že kdyby ses učila...“ Gabino telepatické reprodukování slov paní Gottliebové bylo přerušeno, jakmile k nám doplula Courtney s Jaidin a Lanou v závěsu. Když nás míjela, pohodila Courtney vlasy přes ramena a trefila jimi Gabi rovnou do oka. „Jauvajs. Ta je protivná. Nechápu, proč jsou z ní všichni tak bez sebe.“

„Nejsou. Mají z ní nahnáno.“ Dívala jsem se, jak si Courtney razí cestu do třídy. Právě když zahнула, vystrčil Max hlavu ze dveří. A jako vždy nedával pozor na cestu. Místo aby se díval dopředu, byl jeho pohled upřený do země. Oba se vzápětí srazili – hlavami. Bylo to jako srážka dvou vlaků. Přesně taková, kdy je jasné, že tohle se neobejde bez obětí. V tomto případě to měl schytat Max.

Courtney na něj vrhla dlouhý chladný pohled. Její oči se proměnily ve dvě škvíry. „Co máš za problém?“

„Promiň, mrzí mě to, byla to jen nešťastná náhoda,“ zamumlal Max. Jednou rukou se držel rámu dveří. Vypadalo to, jako kdyby se potřeboval něčeho chytit, aby nespádl.

„Jo, tak to by tě teda mrzet mělo,“ odušila Courtney a vrazila Maxovi loket do žaludku, když ho míjela.

Ten pohled v Maxových očích... nedokázala jsem ho snést. Jako kdyby z něj Courtney úderem vymáčkla proud světla a to vystřelilo ven jeho panenkami. Podruhé během jediného dne jsem vyletěla na Maxovu obranu.

„Hej, Courtney!“ křikla jsem.

Obrátila se tváří ke mně, s rukama v bocích. „A co chceš jako ty?“

Bud' silná, ty to dokážeš, utvrzovala jsem samu sebe. Nebylo to poprvé, kdy jsem se pustila s Courtney tváří v tvář do křížku. Nikdy to ale nebyla legrace. Ta holka dokázala být zlá a krutá. Někdo se už ale musel postavit za všechny, kterým ubližovala. A bylo na mně, abych se tím někým stala já. „Omluv se mu, že jsi do něho strčila loktem.“

„Ne,“ odpověděla Courtney a dál si opírala ruce v bok.

„Dělej.“ Posunula jsem se o krok k ní.

Courtney postoupila na oplátku o krok ke mně. „A kdo mě k tomu jako donutí?“

Nedávej najevo strach, nedávej najevo strach!
„Já.“

Srdce mi bušilo turbo rychlostí. Vážně jsem právě vyhlásila Courtney Lourdeové válku? Nevěděla jsem ale, jak s ní mám bojovat. A ani jsem nechtěla. Mod-

řiny mi naskakují doslova super snadno. Nemohla jsem ale couvnout. Ostatní se dívali a já jsem potřebovala, abych z toho vyšla jako hrdina – kvůli sobě stejně jako kvůli nim. Sbírala jsem síly na to nejhorší – na loket vražený do žaludku, ránu do pusy, kopnutí do holeně. Jenže nic takového se nestalo. Courtney místo toho jen vyprskla smíchy.

Otočila se k Laně a Jaydin. „To. Snad. Ne. Můj. Bože. Tohle je dokonale směšný. Nulka si myslí, že *mě* porazí.“ Courtney zavrtěla hlavou. Já si myslela, že dneska to bude šílený den. Test z angliny, fůra úkolů, být ve škole s lidma, jako je tohle...“ Mávla rukou mým směrem. „A není tady ani D. L.“ D. L. Helper byl její kluk a skoro stejně velký pitomec jako ona sama. „Ale díky Angele je dnešek úžasný. Dívat se, jak Nulka brání svoji skutečnou lásku? To je pohled za všechny prachy!“ Courtney vešla do třídy a po celou tu dobu se smála a napodobovala mě. Ani jednou se na mne nepodívala. Jako kdybych vůbec nestála za to, aby mě někdo bral vážně.

Byla jsem ráda, že Cole na francouzštinu nechodí. Nestála bych o to, aby slyšel, jak mě Courtney setřela. Max na druhé straně viděl všechno.

„Vůbec neposlouchej, co blábolí,“ řekla jsem mu.

„Jasně,“ přidala se Gabi. „Je děsná. Říká pořád to samý dokola. Člověk ji musí prostě ignorovat.“

Max neodpověděl nic. Prostě se jen otočil a se zdrceným výrazem vešel zpátky do třídy.

Fakt ohromné. Totálně jsem ho ztrapnila. Znovu. Proč jsem se nepoučila z toho, jak to dopadlo poprvý? Nechtěl přece, abych vyrážela na jeho obranu před druhými lidmi.

Lehké zaťukání, které se ozvalo od vitríny s cenami našeho školního debatního týmu, mne přimělo, abych se otočila. O největší trofej se tam opíral miniaturní Lu a vrhal na sklo maličké blesky.

„Už nééé!“ Když mi Lu vpadl do života poprvé, zjevoval se ve škole, kdy ho napadlo. Pak slíbil, že toho nechá. Jenže pro ďábla sliby podle všeho neznamenají vůbec nic. „Sejdeme se ve třídě,“ řekla jsem Gabi.

Když jsem došla k vitríně s cenami, bylo na chodbě pořád ještě pár lidí. Pokusila jsem se využít vlastní tělo jako zástěnu, aby nikdo z nich Lua a jeho blesky neviděl. „Slíboval jsi, že se budeš držet dál,“ sykla jsem a snažila se ze všech sil nepohybovat u toho rty. Vysvětlovat někomu, proč si povídám se školními trofejemi, nebylo na seznamu věcí, které bych měla v plánu.

„To bylo v době, kdy jsi souhlasila s tím, že budu součástí tvého života. Stačí, abys s tím souhlasila znovu, a já zmizím.“

Lu se ani nesnažil tlumit hlas.

„Psst. Nechci, aby tě nikdo slyšel.“ Rychle jsem se rozhlédla. Nezdálo se, že by mi kdokoli věnoval pozornost. Většina lidí prostě jen spěchala, aby to stihli do tříd před zvoněním, nebo aby si dopovídali to, o čem právě mluvili.

„Můžeme si promluvit později. Stačí, když budeš souhlasit, že se setkáme,“ naléhal Lu.

„Ne. Kolikrát ti to musím říkat?“

„Angelo?“ Byl to Reid Winters, nejlepší přítel mého Colea. „S kým to tady mluvíš?“

Přesně tomu jsem se snažila vyhnout. Přirazila jsem se celým tělem k vitríně a obrátila hlavu k Reidovi. „Cože? Jako já?“ protahovala jsem to. „S nikým. Já jenom... ehm... víš... já to tak prostě dělám.“ Byla jsem si jistá, že Lu má Vánoce z toho, když vidí, jak se krotím. „Před francouzštinou chodím sem, tady k těm cenám za soutěže v debatování a snažím se sama sebe vyhecovat. Pomáhá mi to nabrat sebejistotu.“

„Senzace,“ přisvědčil, ale nemyslel to tak. Výraz jeho tváře místo toho sděloval: „Tahle holka je cvok.“

Čekala jsem, až zmizne, ale on neodcházel. Nejspíš chtěl vidět moje trhlé chování v celé jeho kráse, aby pak mohl tryskem odpádit a všechno vyklopit Coleovi. „Stačí mi jenom pár minut a jsem v tom,“ řekla jsem proto.

Pokrčil rameny a konečně odešel. Opřela jsem se o sklo a pohlédla na Lua. „Tak to ti mockrát děkuju.“

„Nechtěla jsi říct *merci beaucoup*?“

Nepřipadalo mi to legrační. „Tohle není zrovna způsob, jak by sis mě mohl naklonit. Ztrať se odtud.“

Lu na mne významně mrkl. „Já nad tebou stejně vyhraju. Uvidíš.“ V tom se sice pletl, ale aspoň zmizel. Tak jako tak ovšem jenom dočasně. Věděla jsem, že se vrátí. Bude se ukazovat ve škole a dělat mi z života peklo. Jen tak pro radost. Tak trochu jako to Rick dělá Maxovi. Jenomže tohle je ještě horší. Lu má svoje schopnosti. A vytkl si za své poslání, že mě bude dohánět k šílenství. Navíc by se nejspíš během toho klidně pokusil získat i pár duší mých spolužáků. Slíbil by, že jim splní jejich přá...

To je přece ono! Jak je možné, že mě to nenapadlo dřív? Už jsem věděla, jak dokážu Maxovi pomoci.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.